

[Christmas Møller.]

tiske Udvikling her i Landet, som jeg tror, vi alle burde ønske.

Jeg siger: Der er en Tillidskrise. Det er klart, at mange af de Institutioner, som man tidligere byggede paa, som man var stolt af, som var dette Lands egentlige Magt, ogsaa er underkastet Kritik, ogsaa er underkastet Overvejelser paa en ganske anden Maade end tidligere. Men det, der maa være Opgaven i en saadan Situation, og det, som vi synes, Regeringen ganske forsømmer, det er ved positive og stærke Foranstaltninger paa det muligste Grund at skabe over for denne Mistillid, der breder sig, den Modvægt, som det er en Nødvendighed at skabe.

Derfor siger jeg til Regeringen, at det er meget vel muligt, naar den ser paa Foreteelser af den ene eller den anden Karakter, at Regeringen i første Omgang kan sige: Det splitter de andre! Men dels vilde dette Ræsonnement jo ikke være i den høje nationale Aand, i hvilken det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte, og dels vilde dette Ræsonnement være overmaade kortsynet. For naar man ser paa Udviklingen i Verden, har man Lov til at sige, at der er god Grund til at advare, for breder først Mistillidens Aand sig fra den ene Kreds til den anden, kan til syvende og sidst maaske ingen vide sig sikker.

Det er derfor naturligt og rimeligt, at vi for vort Vedkommende ved denne Lejlighed i ganske særlig Grad ønsker at gøre nogle Bemærkninger om den økonomiske Politik og den økonomiske Situation. Men inden jeg gaar over hertil, ønsker jeg at nævne nogle ganske enkelte andre Spørgsmaal og beder Regeringen meddele, hvad den agter at gøre paa de paagældende Omraader.

Det er ikke saa mange Maaneder siden, den højtærede Statsminister proklamerede, at nu skulde der være et intimere nordisk Samarbejde. Man har ikke hørt saa forfærdelig meget dertil. Den højtærede Statsminister sagde — efter min Opfattelse fejlagtigt —, at det var næsten afhængigt af, om der i Norge kom en Statsminister af samme Farve som den, de har i Stockholm og i København. Men dette kan jo ikke være det afgørende. Den højtærede Statsminister kan jo kun have sagt noget saadant i et Øjeblik, hvor han følte sig overmodig af

den Magtfremgang, som Socialdemokratiet havde i Norge, og af sin egen stærke Stilling, den, som han bilder sig ind at have. Derfor spørger jeg, som den, der lige saa fuldt som Regeringen ønsker et nordisk Samarbejde paa en lang Række Omraader, idet vi, saaledes som Forholdene udvikler sig ude i Verden, mener, at det er nødvendigt og rimeligt, at et saadant Samarbejde finder Sted — derfor spørger jeg den højtærede Statsminister, om der kan gives Meddelelse om det Forarbejde, der er gjort til et saadant nordisk Samvirke i snævrere Forstand. Og jeg kan sige, at vi for vort Vedkommende i høj Grad ønsker, at Bestræbelser i den Retning maa krones med Held.

Jeg ønsker ligesom det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen at gøre et Par enkelte Bemærkninger om Forsvarsspørgsmaalet, om Landets Hær og Landets Flaade. Jeg erkender, at der naturligvis paa dette Omraade just i en urolig Tid kan være Spørgsmaal at stille og Svar at give, som ikke med Rette kan stilles og gives her. Jeg ønsker derfor blot at sige, at man ved denne Lejlighed som den første officielle, hvor Partierne faar Lov til at sige det, maa udtrykke Haabet om, at fornødent Hensyn tages til den meget alvorlige Henvendelse, som mange Tusinde Sønderjyder har rettet til Regering og Rigsdag. Dernæst skal jeg sige, at det var med Interesse, jeg hørte det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen tale om Marinen.

Det var med Interesse, vi Konservative hørte, at det ærede Medlem syntes, der skulde nedsættes et Udvalg. Det ærede Medlem Hr. Westermann har for længere Tid siden, ved Finanslovens første Behandling, rejst dette Krav, det ærede Medlem gentog det ved Finanslovens tredie Behandling, og jeg forstod dengang paa den højtærede Statsminister, at han intet havde at indvende herimod. Vi skal da ikke strides om Fortiden, men kun sige positivt om Nutiden, at vi tror, det vil være rimeligt og rigtigt, at man følger det Ønske, som nu har vundet Tilslutning fra saa betydende Side her i Tinget, naar Stillingen oven i Købet er den, at den højtærede Forsvarsminister intet har at indvende derimod, og man yderligere kan sige, at der utvivlsomt er Oplysninger at give, Redegørelser at fremsætte, som Rigsdagen, men sikkert ogsaa Offentligheden, har Krav paa. Vi for vort Vedkommende